

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Поки ти потрібен іншим, є за що дякувати долі

Передплатний індекс 33545

“У ХОЛОДНІМ ЯРУ...”

22 – 23 червня в Холодному Яру відбулися вшанування героїв.

Почалося все з покладання квітів на могилі Головного отамана Холодного Яру Василя Чучупака, на братській могилі холодноярців та на місці останнього бою Василя Чучупака, які провів Богдан Легоняк, заступник голови оргкомітету 29-х вшанувань героїв Холодного Яру.

Опівдні в Мотриному монастирі було вшановано могилу Івана Компанійця, сотника полку гайдамаків Холодного Яру. Відкрила урочистості Ліза Чухліб, яка з почуттям проспівала народну пісню “Ой на горі імбер”.

Да що на горі, да імбер,
Ой там козаченько та й умер,
Ходімо, дівчата, дивитися,
Як буде дівчина та й журиться.
Ходить дівчинонька та й рученьки
ломить,
Лежить козаченько та й не
заговорить,
Ходить дівчинонька та й у груди
б'ється,
Лежить козаченько та й не
обізветься.

Пісня ця ніби написана була на смерть сотника Компанійця. І саме для нього співала Ліза Чухліб, землячка Тараса Шевченка. Сотникові у той день дарували пісні Світлана Мирвода (“За байраком байрак”), Вячеслав Купрієнко (“Нас чекають”) та Михайло Гречкин (“Чорна рілля ізорана”).

“Чорна рілля ізорана” – народний кант про криваві події минулого, добу Руїни, коли козаків залишали на полі бою, без належного поховання. “Довгий час і поховання сотника Івана Компанійця залишалося занедбаним, точніше, невідомим, – сказав Роман Коваль, голова оргкомітету, – але мені вдалося дізнатися про його місце поховання і спонукати владу відновити могилу сотника полку гайдамаків Холодного Яру. За це подяка тодішньому голові Черкаської ОДА Юрієві Ткаченку”.

Наш товариш Владлен Ковтун, член Національної спілки письменників України, привіз із Корсуна на це урочисте подію Ольгу Федорівну Собченко, маму Олега Собченка, якому торік неподалік Мотриного монастиря, на Меморіалі козакам-добровольцям, Історичний клуб “Холодний Яр” поставив пам'ятник.

Вшанувавши Івана Компанійця, ми вже вирушили на Меморіал козакам-добровольцям, як до Мотриного монастиря зайшла група військовослужбовців 93-ї ОМБр “Холодний Яр”. Роман Коваль повернувся і розповів новому поколінню холодноярців про сотника полку гайдамаків Холодного Яру.

І знову Роман Коваль поспішив на Меморіал, де мала ось-ось роз-

початися головна подія 29-х вшанувань героїв Холодного Яру, але назустріч уже йшла сотня вояків інших частин. І Роман Коваль повернувся до сотникової могили ще раз. І повідав про Івана Компанійця, Юрія Горліса-Горського, Михайла Омеляновича-Павленка та старшин Першого зимового походу, які в лютому 1920 р. взяли тут участь у панахиді за загиблими вояками та подячній службі за повернення в центр України.

О 13.00 на Холодноярському плато, на Меморіалі козакам-добровольцям, урочисто відкрито пам'ятники козакам-добровольцям, які полягли за волю України у 2022 – 2023 роках.

Ось імена героїв, яким у цей день із шаною відкрили горельєфи: Павло Наконечний-“Історик” (боєць 73-го центру ССО), Олександр Пастух-“Добрий” (головний сержант 3-ї роти 2-го стрілецького батальйону ім. Тараса Хаммера 67-ї ОМБр ДУК), старший лейтенант Олексій Рубцов-“Солдат” (командир взводу розвідки 58-ї ОМБр ім. гетьмана Івана Виговського), крайовий отаман Бугорядівської прапорки Українського козацтва Віктор Шарий-“Паланковий”, командир взводу 28-ї ОМБр імені Лицарів Зимового походу ЗСУ.

Торік у червні Історичний клуб “Холодний Яр” встановив на Меморіалі козакам-добровольцям пам'ятники Олегові Куцину-“Куму”, Героям України Андрієві Жованику-“Татарину”, Дмитрові Коцюбайлу-“Да Вінчі” й Тарасові Бобаничу-“Хаммеру”, а 30 вересня 2023 р. – пам'ятники Олегові Собченку-“Чорному” з 72-ї бригади ім. Чорних запорожців, Юрієві Дадаку-“Руфу”, аерозвідникам Юліанові Матвійчуку-“Бобру” і Денисові Антіпову-“Буку”. Скульптор усіх пам'ятників – Ігор Семак, архітектор Олександр Бучацький.

І от початок: доброволець “Карпатської Січі” Василь Бичко-“Орел” у виряді вояка УПА став на стійку біля могили Героя України Георгія Тарасенка, пластуни з прапорами стали на почесну варту біля меморіального знака полеглим воякам 93-ї бригади “Холодний Яр”, що в самому осерді Меморіала козакам-добровольцям.

Голова оргкомітету Роман Коваль лідійшов до мікрофона. “З поваги до героїв і починається будівництво держави, – сказав він. – Так ще в 1997 р. проголосив Історичний клуб “Холодний Яр”. І тільки тепер це стає реальністю. Дякую всім, хто це розуміє, хто гривнею чи співучастю допоміг нам побудувати оцей Меморіал козакам-добровольцям, який ми, скажу щиро, між собою називаємо Пантеоном... 29-ті вшанування героїв Холодного Яру та героїв усіх українсько-російських воєн оголошую відкритими”.

Михайло Гречкин і Світлана Мирвода заспівають Гімн України. Сотні військових і цивільних з радістю підхоплюють його. Мабуть, здригнулося у тривозі серце ігумені Мотриного монастиря, яка нещодавно спересердя виказала себе. “Скільки ви ще будете ставити оті пам'ятники і піаритися на них!...” – з обуренням вигукнула вона...

А рідні та друзі полеглих уже клали квіти до дорожніх пам'ятників і могили Героя України Георгія Тарасенка – під мелодію “Чорна рілля ізорана” у виконанні лірника Михайла Гречкина, козака Історичного клубу “Холодний Яр”.

Лягли квіти і від комбрига 93-ї ОМБр “Холодний Яр” Павла Паліси, командира 1-го ОШБ “Да Вінчі” Дмитра Філатова-“Перуна”, заступників голови оргкомітету 29-х вшанувань героїв Холодного Яру Леся Островської і Богдана Легоняка, заступника начальника ЧОВА Олександра Шамрая, заступника начальниці Черкаської РВА Миколи Турика та заступниці начальника Кіровоградської ОВА Катерини Колтунової.

Панотець Василь Циріль освятить пам'ятники.

Тричі пролунала сальва на честь полеглих.

Відкрив меморіальний мітинг полковник Павло Паліса, командир легендарної 93-ї ОМБр “Холодний Яр”. Його виступ був по-військовому лаконічний і чіткий, а ще сердечний і щирий. Комбриг сказав, що наші слова не повернуть до життя полеглих, але сприяють тому, щоб їхня жертва не була марною.

За ним слово взяла заступниця голови оргкомітету Леся Островська, яка гостинно вітала вояків, а лірник Михайло Гречкин щемно виконав українську народну баладу “Ой на горі вогонь горить”. Ця після лунає під час прощання з полеглими – на шану українських козаків та як символ незнищенності народної пам'яті, що звучить вустами лірників і козарів.

Після цієї пісні Роман Коваль звернувся до комбрига Павла Паліси та представників інших вояцьких формуцій із пропозицією відновити старовинний ритуал прощання із загиблими, вшанувавши їх “останньою козацькою заслугою – китайкою”. Роман Коваль сказав, що Історичний клуб “Холодний Яр” саме так прощався з воїнами Олегом Куцином, Андрієм Жоваником, козарями Тарасом Силенком і Василем Литвином.

Потім промовляли лейтенант Дмитро Філатов-“Перун”, командир 1-го Окремого штурмового батальйону “Да Вінчі”, та старший лейтенант ЗСУ Дмитро Савченко, заступник начальника штабу 1-го ОШБ “Да Вінчі”.

Продовження на стор. 2.

СЕРДЕЧНО ВІТАЄМО!

У квітні 2024 р. до лав Національної спілки письменників України прийнято Владлена Ковтуна. 23 грудня 2023 р. до НСПУ вступив Василь Ковтун, а трохи раніше, 26 жовтня, – Євген Букет. Усі вони козаки Історичного клубу “Холодний Яр”.

Ми щиро радіємо і сердечно вітаємо наших товаришів із заслуженим визнанням їхньої творчості! Бажаємо довгих і щасливих творчих років у Самостійній Україні!

А ще в нашому клубі членами НСПУ є Роман Коваль (1998), Тетяна Лемешко (2003), Валерій Войто-

вич (2022), Лариса Ніцой, Ярослав Чорногуз, а ще сл. п. Леонід Череватенко і сл. п. Михайло Горловий (з 1998). Є серед нас чудові поети Тарас Компаніченко, Мальва Кржанівська і Юлія Кашпуренко, які, впевнені, також отримають квиток НСПУ – якщо знайдуть час подати заявки.

“Холодний Яр” – надійна філія Національної спілки письменників України!

Історичний клуб
“Холодний Яр”

ДОРОГІ ДРУЗІ!

Щиро дякуємо добрим людям, які допомогли нам відкрити 22 червня чотири нові пам'ятники на Меморіалі козакам-добровольцям у Холодному Яру.

Повідомляю, що збір закрито. Звітую за надходження коштів на 29-ті вшанування героїв Холодного Яру за період 20 – 24.06.2024. Щиро дякуємо благодійникам: Д. Федосенко – 150 грн, добродій(ка) – 199 грн, Міла Бельмега, Наталя Романова – по 200 грн, Тетяна Купрієнець – 500 грн, Віктор Кривуля, Володимир Захарук, Леонід Ключніков – по 1000 грн, Володимир Пастушок – 2000 грн,

Катерина Шара – 2250 грн, Геннадій Антіпов, Максим Селозкін – по 3000 грн, Alexander Pieper – 4100 грн.

Зібрано: 537300,02 грн. Витрати: 492977,57 грн. Залишок: 44322,45 грн.

Решту коштів використаємо під час XXX вшанувань Героїв Холодного Яру.

Цього року ми гідно вшанували полеглих героїв!

Вічна їм пам'ять!

Роман КОВАЛЬ, голова оргкомітету 29-х вшанувань героїв Холодного Яру

КНИГИ ДЛЯ СЕРЦЯ

Благодійник, що побажав залишитися незазначеним, виділив кошти на книги Історичного клубу “Холодний Яр”, які передано бібліотеці Маньківського НВК, де він колись навчався. Якщо ідея подарувати такі важливі книги для своєї школи, для своєї бібліотеки близька вашим душевним настроям, звертайтеся до редакції “Незборимої нації” або на сайт: <http://otamania.in.ua>

Тетяна КУПРІЯНЕЦЬ

КОЗАКАМ СЛАВА!

У Михайлівській сільській громаді на Черкащині хоч і запізнілі, та все ж позитивні зміни: перейменовано вулиці, назви яких були пов'язані з колоніальним минулим. Зникли з топоніміки вулиці Пушкіна, Декабристів, імені московської комуністки Лізи Чайкіної тощо.

У Михайлівці, на батьківщині холодноярського отамана Івана Петренка, вулицю Кузнецова (московського розвідника) перейме-

новано на вул. Федора Жарка, а в с. Райгороді вул. Гагаріна тепер називається іменем славного Максима Залізняка.

У с. Лубенцях, на батьківщині холодноярського сотника Квочки (Прокопа Пономаренка), вулицю червоного командира Дубового перейменовано на вул. Героїв Холодного Яру.

Радіємо!
Козакам слава!

КЛІНТОН ШКОДУЄ

Експрезидент США Клінтон шкодує, що спонукав Україну відмовитися від ядерної зброї. “Я відчуваю особисту причетність, тому що я змусив Україну погодитися на відмову від ядерної зброї, – сказав він. – І ніхто з них не вірить, що Ро-

сія пішла б на це вторгнення, якби Україна все ще мала свою зброю”.

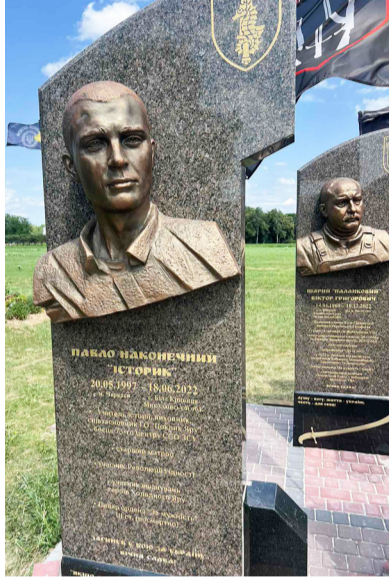
Клінтон признався, що почував себе “жахливо” через те, що умовив, а фактично змусив Київ відмовитися від ядерної зброї, залишивши Україну беззахисною.

“У ХОЛОДНІМ ЯРУ...”

Поч. на стор. 1.

Вони нагородили “Хрестом Да Вінчі” (ч. 1) Олександра Пастуха-“Доброго”, головного сержанта 3-ї роти 2-го стрілецького батальйону ім. Тараса Хаммера 67-ї ОМБр ДУК (посмертно). Нагороду з вдячністю прийняла мати героя Людмила Пастух. І сказала зворушливі слова про свого сина...

Дмитро Савченко підкреслив, що “Хрестом Да Вінчі” нагороджуються “яструби війни”. І разом з командиром “Перуном” нагородили “Хрестом Да Вінчі” (ч. 2) старшого лейтенанта Володимира Загазя-“Вія”, командира 2-го стрілецького батальйону ім. Тараса Хаммера, члена проводу НВР “Правий сектор”. У посвідненні до нагороди написано: “За відданість Українській Національній Ідеї, сумлінне служіння народу та ідеалам Перемоги”.

“Хрест Да Вінчі” (ч. 3) вручили Андрієві Гаврику, лікареві-стоматологу, який із 2014-го здійснює опіку над підрозділом “Да Вінчі” та неодноразово лікував бійців безпосередньо на позиціях.

“Хрестом Да Вінчі” (ч. 4) нагородили й Романа Ковалю, дослідника Визвольної боротьби, президента Історичного клубу “Холодний Яр”. Дмитро Савченко сказав, що ця нагорода – за милітаризацію свідомості українського народу, яку Роман Коваль упроваджував понад 20 років.

Ведучий мітингу розповів про одного з героїв, якого вшанували в той день на Меморіалі козакам-добровольцям, – старшого лейтенанта Олексія Рубцова-“Соддата”, який загинув під його рідною Горлівкою. “Олексій на війні з 2015-го. Ось його посади: заступник командира 4-ї сотні ОЗСП “Азов”, командир взводу 49-го ОСБат “Карпатська Січ”, командир взводу розвідки 72-ї ОМБр ім. Чорних запорожців, командир взводу розвідки 58-ї ОМБр ім. гетьмана Івана Виговського), лицар ордена «За мужність» III ст.”.

Роман Коваль запросив до слова родину героя. З хвилюванням промовляли мама Галина, дружина Ірина та брат Олександр Рубцов, молодший сержант 14-го ОП ЗСУ. “Це місце дуже важливе для сім’ї Олексія, бо, на жаль, на цей момент тіло досі не повернули, – так висловився у ФБ товариш героя Сергій Нікітін. – Дуже важливо, щоб було місце, куди можна було б прийти, поговорити...”

З Кіровоградщини на вшанування приїхала і родина Віктора Шарого – дружина Ірина, дочка Катерина і сестра Лариса. На запитання Романа Ковалю, чи схожий образ Віктора Шарого на меморіалі на нього живого, дружина відповіла: “Схожий, дуже схожий”.

У своїй промові Ірина Шара, як і інші рідні, сердечно дякувала всім причетним до вшанування дорогих їм людей.

Палко виступив Віктор Тріщенко, отаман Буго-Гардівської паланки Українського козацтва. Він розповів про добрі справи Віктора Шарого на Кіровоградщині, спрямовані на вшанування полеглих героїв та виховання нового покоління борців.

Недукаво промовляла і Катерина Колтунова, заступниця начальника Кіровоградської обласної військової адміністрації. “Сьогодні три роки, як покинув білий світ наш друг кобзар Тарас Силенко, – сказав Роман Коваль. – Радію, що в пам’ять про Тараса Світлана Мирвода включила Тарасову пісню «Як рушали козацьки...» до свого репертуару. Це пісня на слова Бориса Списаренка. Ми зі Світлавною внесли у слова невеличкі зміни. Зараз почуєте”.

І пісня полилася...

А в отамана Чучупаки та й білогривий кін, гей, гей, гей!
Міліною не ступає – пливе тільки на глибін, гей, гей, гей!
Грай, сурмо, грай, козаків збирай.
Ой Василю, ой Василечку, коника тримай!

Як стихла остання нота пісні про Головного отамана Холодного Яру, Роман Коваль урочисто вручив народній артистці України Світлані Мирводі посвідчення козацької Історичного клубу “Холодний Яр”.

Далі Роман Коваль розповів про Павла Наконечного-“Історика”: “Я його більше знав як Павла «Доброго», і це псевдо так звучало йому, таке було правдиве... Високий, красивий, спортивний, расово досконалий тип. Щирий, сердечний, працелюбний, ініціативний. Ми з ним запланували провести презентацію книги про Миколу Міхновського в Київському педагогічному університеті ім. Драгоманова, де навчався Павло...”

Ширше про Павла розповів його бойовий товариш Ілля Мар’ян-“Фестиваль”, координатор ГО “Поклик Яру”, створеного “Істориком”. Участь в урочистостях взяли Павлові рідні, зокрема мама Світлана, батько Юрій, бабуся Тетяна Курніна, сестра Світлана Колісник з дочкою Оксаною та онучкою Варя, тітка Людмила Леміщенко з чоловіком Олегом Паламарчуком та донькою Уляною, двоюрідна сестра Яна Наконечна, хрещена Наталія Бринько, побратими і друзі з Києва, Чернігова та Прилук. Були й активісти організації “Поклик Яру”, яку створив Павло Наконечний.

На пам’ять про Павла Наконечного В’ячеслава Купрієнка виконав пісню “А він іде!” (сл. Тетяни Яровициної, муз. В’ячеслава Купрієнка), а доброволець “Карпатської Січі” Юркеш (Юрко Юрченко) на честь командира “Карпатської Січі” Олега Куцина-“Кума”, пам’ятник якому поставлено на цьому ж меморіалі, проспівав пісню про “Карпатську Січ” та – разом з оркестром – “Жовтий скотч” (муз. Юрка Юрченка, сл. Максима Кривцова).

Після пісні “Мчать козаки” (сл. і муз. Василя Лютюго) у виконанні оркестру 93-ї ОМБр “Холодний Яр” о. Василь Цириль освятив зброю.

У післяобідню пору на хурті Буда, біля дуба Максима Залізняка, відбулося покладання квітів до пам’ятників комбату Олега Куцину й кобзарю Тарасові Силенку. Якраз у цей день виповнилося три роки, як з білого світу пішов Тарас.

А Олег Куцин поліг за волю України 19 червня 2022 року. “Олег – унікальний: піклуєшся про своїх друзів, він діставав задоволення, – сказав Роман Коваль. – Тому його любили, йому вірили, його готові були слухати навіть буйні типи. А служити під його командуванням для багатьох було просто за щастя”.

Промовляла й Леся Островська. Юркеш виконав похідну пісню “Карпатської Січі” “Шарабан”, а В’ячеслав Купрієнко – пісню “Не плачте” (сл. Ірини Ковальчук, муз. В. Купрієнка).

Лунали поезії про Тараса Силенку – Василя Ковтуна (у виконанні Андрія Купчина) і Надії Віннік. Надійчине вірш закінчувався так:

Світи, моя ти Зоре,
в світах і не згасай!
і лицарям прийдешнім –
дороговказом сьай!

Лірник Михайло Гречкин на пам’ять про свого вчителя потужно заспівав “Славен ес Даждбог”. Віримо, що цю пісню почув і дуб Максима Залізняка, біля підніжжя якого розташовані пам’ятники нашим друзям – козакам Історичного клубу “Холодний Яр”.

Невдовзі забула Літературно-музична сцена. На ній презентували свою творчість Роман Коваль, Лариса Ніцої, Валентина Коваленко, Михайло Гречкин, Олександр Шнайдер, Світлана Мирвода, Юрко Юрченко (Юркеш), Володимир Пастушок-“Пісня”, Володимир Гонський, В’ячеслав Купрієнко, Ліза Чухліб, Олеся Кічук, Хельга (Ольга) Джуваго, бандуристка Лариса Веселова, Михайлик Крохмаль. Промовляла Леся Островська, Богдан Легоняк і видавець Марко Мельник. Виконав художні композиції

Зразковий аматорський театр мод “Вишиванка” з м. Городища на Черкащині (художня керівниця Людмила Дорошенко). Підготував програму Василь Ковтун, а вів сцену Андрій Купчин.

Завершив перший день вояцького свята сольним концертом оркестру 93-ї ОМБр “Холодний Яр” (художній керівник Олександр Корольов).

Ось як відгукнувся про перший день 29-х вшанувань лідер легендарного рок-гурту “Кому вниз” Андрій Серета: “Дякую, дорогий пане Ковалю, за Холодний Яр. Було сильно й зворушливо”.

А от відгук-враження музиканта і письменника В’ячеслава Купрієнка, учасника вшанувань: “Велике спасибі Роману Ковалю за підготовку й проведення цього історичного марафону, за скрупульозний підбір

виконавців і творів. Масштабність, виваженість, лаконічність, живе відчуття кожної історичної постаті, вишукування деталей їхнього життя – все це позбавляє плакатності, додає теплоти і людяності кожному герою... Дякую за цей ваш стиль. Лесі Островській респект за гостинність і організаційну роботу... Подяка Василю Ковтуну за режисуру головного концерту та ведучому Андрію Купчину. Вдячний кожному виконавцю за талант, самобутність і Україну в серці. Ви створювали особливу, автентичну атмосферу на кожному заході, яких за два дні було аж десять!”

Історичний клуб “Холодний Яр” сердечно дякує за сприяння у проведенні 29-х вшанувань героїв Холодного Яру військовослужбовцям Сергієві Мазуру, Арсенієві Білодубу, скульптору Ігореві Семаку, Черкаській ОВА, Черкаській РВА, генеральному директору ТОВ “Проксимус” Ігореві Пасічнику, Ігореві та Володимирові Сметанським, Василеві Бичку-“Орлу”, депутатові Кам’янської міської ради Володимирі Герасименку і ТОВ “Тервест-2018” (“Кам’янський хліб”), яке надало значну допомогу при монтуванні пам’ятників (кран зі стропом, цемент, клей будівельний, пісок, дрібний щебінь, арматуру, труби тощо).

Щира подяка працівникам “Дикого хутора” та Національного природного парку “Холодний Яр”! Щира подяка і Григорієві Юрику, який уже 13 років робить прекрасні фоторепортажі з наших урочистостей. Подяка й Володимирові Гребиннику за світлина першого дня вшанування. Слід також з вдячністю відзначити Черкаський осередок Пласту на чолі з отаманом Володимиром Рідним та колектив Мотриного монастиря, який гостинно прийняв на ніч 10 вояків-холодоярців...

Наприкінці першого дня 29-х вшанувань героїв Холодного Яру сталася важлива подія – командир 93-ї ОМБр “Холодний Яр” Павло Паліса вступив до членства Історичного клубу “Холодний Яр”! Його радісно вітали козацькі історичного клубу – Оксана Герасимюк, Леся Островська, Люба Криворот, Світлана Мирвода і Надія Віннік. Щиро поздоровляли Роман Коваль, Михайло Гречкин та В’ячеслав Купрієнко.

Бажаємо полковнику Павлові Палісі перемогти Росію! І приймати Парад перемоги в Москві на Синьо-жовтій площі (колишній Красній)!
Козакам-холодоярцям слава!

Історичний клуб
“Холодний Яр”

Світлина Лесі Островської.

ПІЗНАВАЙТЕ ІСТОРІЮ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ

5 червня в Боярському краєзнавчому музеї відбулася презентація нових видань Історичного клубу “Холодний Яр” – “Це було давно” Юрія Горліса-Горського і “Таємниця отамана Зеленого” Романа Ковалю.

Як завжди, вечори історичного клубу перетворилися на свято вишуканої української пісні. Цього вечора дарували народні скарби народна артистка України Світлана Мирвода і кобзар Святослав Силенко.

Світлана Мирвода презентувала свої нові пісні – “За байраком байрак” (на слова Тараса Шевченка) та “Як рушали козацьки” (на слова Бориса Списаренка), а ще душевно виконала “Мій друже Ковалю” (сл. Миколи Матоли).

Святослав Силенко проспівав серцем пісню “Про отамана Зеленого” (сл. Миколи Щербака, муз. Тараса Силенка), “Буде нам з тобою що згадати...” та “Чи то гримить...” (на слова відповідно Юрія Буряківця та Романа Купчинського).

Роман Коваль коротко представив книжки, а поет Владлен Ковтун розповів про творчість Юрія Горліса-Горського і зачитав фрагмент книги Романа Ковалю “Таємниця отамана Зеленого”.

Промовляти читач книги про дітей-розвідників отамана Зеленого – восьмикласник Роман Якимчук та його мама Марія Якимчук. Високо оцінила виховну роль книги для дітей “Таємниця отамана Зеленого” вчителька історії Валентина Сизон із с. Тарасівки.

А ще Роман Коваль розповів про Генрієту Ган, боярську підпільницю доби УНР. І закликав вшанувати її в назві вулиці та встановити в Боярці меморіальну дошку.

Про начальника 10-го повстанського району отамана Пилипа Косаря-Драника оповіла його землячка Людмила Гребенюк із с. Княжичів. Генрієта Ган входила до його підпільної організації, зокрема стала його посланницею в Польщу до ППШ Юрка Тютюнника.

Благословив зібрання капелан ЗСУ Дмитро Присяжний. У зустрічі взяли участь староста с. Княжичів Олександр Шевчук і Любов Дудич, завідувачка бібліотеки с. Княжичів. Гостей шире вітали директорка музею Галина Терпиловська і Мар’яна Галь, начальниця відділу культури Боярської міської ради, яка кожного творцю презентації вручила подяки від міського голови Боярки Олександра Зарубіна.

Наприкінці Роман Коваль згадав “незлим тихим словом” отамана Орлика, якого колись зобразив бандитом брехун і прислужник Москви Микола Островський. Саме йому пам’ятник стоїть замотаний у плівку на подвір’ї музею. Саме його

працівники музею прославляли десятиліттями...

Роман Коваль продекламував уривок зі своєї передмови до книжки “Отаман Орлик”. “Читаючи в дитинстві роман Миколи Островського «Як гартувалася сталь», – признався Роман Коваль, – я переживав, коли Орлик зі своїми хлопцями несподівано виринав з лісової імлі та обстрілював комсомольців, які прокладали вузькоколіюку в Боярському лісі, щоб врятувати киян від холоду... Так, Орлик, напустив і холоду, і жару на окупантів та їхніх лакуз – він безжалюдно рубав, стріляв і вшав, брав у заручники! Руїнував залізницю, пускав під укіс потяги, перешкоджав господарській діяльності завойовників, мобілізував селян, творив партизанські загони, роззброював і роздавав червоноармійців, робив все можливе, щоб захистити рідну землю від російських орд, від кривавої «московської комуні».

А як же з насильниками розмовляти! Терор на терор!..

А національну ідею полковник Орлик сформулював лаконічно: “Українська держава, слава борцям за неї, смерть усім, хто проти неї!”

Читайте книжки Історичного клубу “Холодний Яр”. Пізнавайте історію Визвольної боротьби. Згадайте борців за УНР, які є славними попередниками героїв нинішньої війни за нашу свободу. Книжки отамана Зеленого та інші можна придбати тут: <http://otomania.in.ua>

Подяка о. Дмитру та панові Миколі Власенку за вечірню екскурсію історичними місцями Боярки. Пошана Андрієві Ковальову, який встановив меморіальні дошки нашим національним героям.

На світлині – Роман Якимчук, читач книги “Таємниця отамана Зеленого”.

СКАСУВАВ ПЕРЕЯСЛАВСЬКУ РАДУ

105 років тому, влітку 1919 року, до Переяслава, в якому шаліли від безкарності московські розбійники, підійшло повстанське військо отамана Зеленого. На припоросніх обличчях то там, то там завічувалися посмішки й весело виблискували зуби – козаки раділи, що комуна під їхніми ударами тікала задерши полі.

Зелений до Переяслава увійшов стрімко, тож не всьому чортовинню пощастило втекти – 76 комуністів та їхніх підмогачів потрапили під козацькі шаблі й кулі. В той день у Переяславі скінчив своє нікчемне життя секретар місцевої комуністичної організації Бартанов. До “небесної канцелярії” відправили зеленівці й п’єтського злодія Іванова, який у червні, погрожуючи розправою, відібрав у переяславців дві тисячі пудів хліба, бо, бачте, вічно голодна Москва їстоньки захотіла! Комуністичні історики стверджуватимуть, що повстанці вирізували червоноармійцям зірки на лобі. Що ж, і таке могло бути. А як же інакше чинити з бандитами!

Козацьке військо у Переяславі зустрічали радісно – на базарну площу, де колись Хмельницький закликав зігнаний дрючками “народ” вибрати ірода московського за рідного батька, вилилося ціле море щасливих людей. Лунали радісні вигукі: то батько зустрів сина, то сестра кинулася до брата, якого не бачила кілька місяців. Над людським вивром маяли прапори і хоругви. Було багато священників. А дзвони все гуділи й гуділи, скликаючи людей на майдан...

І ось настала тиша – отаман Зелений вийшов поперед старшини.

Він сказав те, що хотіли почути люди: геть Москву з її комуною і чревичайками!

– Віднині Україна буде вільною! – мабуть, так закінчив він промову.

– Вільна-а-а! – рознеслось майданом. – Навіки вільна-а! Слава отаманові Зеленому! Слава-а-а!..

15 липня 1919 р. отаман Зелений змив ганьбу з Богданового чола.

Роман КОВАЛЬ
Дж.: Коваль Р. Отаман Зелений. – Київ: “Наш формат”, 2014.

“ТРИМАЮ ТВОЄ СВІТЛО”

Доля звела нас раптово, швидко. Ще таких молодих і сповнених жагою пізнання наших звичаїв, традицій, спраглих до звершення. Ми разом у них поринали з головою, наповнювалися ними, надихалися, жили “Спасом”. Доповнювали його, насичували собою.

З першої зустрічі ми відчули спорідненість, єдність сприйняття світу і відчуття його. Зв'язалися в один міцний вузол на роки, назавжди. Нерозлийвода, двоє всюди, завжди.

Коли мене спіткало лихо, ти підставив надійне плече і тримав міцно, надійно.

Твоє перше козацьке ім'я було “Дрімай”. Ти дістав його на вишколі, нашо-му з тобою першому. Згодом я кликав тебе “Козак Василь” – як головного героя фільму “Пропала грамота”, бо ти нагадував його за характером, змістом, духом. Воно стало твоїм другим козацьким ім'ям та подобалося тобі, бо ти змінювався, ставався.

Ми пліч-о-пліч загартовувалися, ставали досвідченими, сильнішими. Творили, створювали, розширювали, підіймали планку. Ти став найкращим, найщирішим учителем, тренером, тим, хто веде. Завжди готовим допо-

могти, віддатися повністю, без залишку, ширю, безкорисно.

Ми розділили стільки приємного, захопливого, щасливого. Цінюю кожен момент, зіграюся кожним.

Ти перевертав цей світ завзято, на-тхненно, невтомно, і він корився тобі. Всі, кого ти торкнувся, люблять тебе.

Ти змінив багатьох на краще, створив багатьох зі світла. Вони нестимуть його далі, завжди.

Ти створив “Вихор” і став ним сам. Ще більше, ще сильніше творячи, пле-каючи, вихожуючи. І тобі вдалося, він є і буде завжди. Твій осередок – це справжня родина – щира, світла, добра, міцна.

Щаслива доля зробила тебе моїм Кумчиком, і ти ним будеш завжди! Найкращим, найкрутішим!

Ти зустрів лихо поруч зі мною, як личить воїну – безстрашно, впевнено, звиятно, стійко, невідступно! І не втратив світла в горній бою!

Кумчику, сумую за тобою, проводжаю, як має бути, відпускаю. Знаю, що ти вже пішов далі, бо так треба, так написано у вічності. Мати Слава несе тебе на своїх крилах у Вирій до нових світів.

Тримаю твоє світло, наповнююся ним, несу його далі. Рушай, Кумчику, рушай, учителю, рушай, воїне!

Честі! Дяка! Шана!

Світле! Здіймаємо руку до небес!

Шануймо його! Він рушає!

Михайло ПРЕОБРАЖЕНЦЕВ

“У МЕНЕ ВИРВАЛИ СЕРЦЕ”

Юля Шевченко народилася 18 червня 1999 р., коли мені щойно виповнилося 20 років. Я дуже тебе чекала.

Я просто тебе обожнювала, відправляла твої фото в журнали на різні конкурси, бо ти була найкрасивіша дівчинка на землі.

Коли тобі було два роки, я поїхала у Велику Британію на пів року. Я чітко пам'ятаю той день, ти була у голубенькій сукні. Коли я повернулася через пів року, ти впізнала мене, коли я прийшла в садочок тебе забирати. На питання виховательки, хто це прийшов по тебе, ти чітко всім пояснила: “Ну ви що, не розумієте? Це моя Лена, моя Лена, моя люба Лена”.

Ти підросла і пішла до школи. У школі тебе всі любили.

Ти закінчила школу зі срібною медаллю, вступила в університет Ярослава Мудрого, який закінчила з відзнакою 22 лютого 2022 р., і паралельно працювала в НАЗК, бо пройшла конкурс на посаду.

На початку війни, не вагаючись, ти пішла в ЗСУ, у 47-му ОМБр, але продовжувала працювати в НАЗК. А

восени 2022 р., перебуваючи в ЗСУ, вступила до аспірантури.

Ти постійно допомагала родичам хлопців, своїм хлопцям. Була правдолюбкою, завжди казала все в очі. Ти була особистістю, унікальною дівчиною, і це не просто мої слова.

Ми з Тогою дуже переживали, а останнім часом я просто не знаходила собі місця. Ми дуже переживали...

Серце просто рвалося на шматки, так я хотіла тебе побачити, напевно, щось відчувала.

Я всім казала, що маю відвезти хлопцям допомогу, і неважливо, що там з машиною.

Сьогодні я дізналася, що ти теж мала погане відчуття, ти писала, що серце вистрибує, але Томі й мені ти не сказала...

Різниця між нашим прощанням і часом смерті – кілька годин...

Я завжди за тебе і Тараса молилася, я завжди всім, як і ти, намагалася допомогати, чи хтось просив, чи не просив.

Я вірила, що добро перемагає зло, що таким людям Бог і янголи допомагають з небес.

Але тебе у твій день янгола забрали в нас...

Я ніколи як твоя люба Лена і хрещена мати не віддам тебе заміж, не рости́му в нуків...

У мене вирвали серце.

Хочу, щоб ти була поряд і знову мене обійняла.

Я тебе люблю!!!
Прощай, моя русалонько з довгою косою!

Олена ОСТАФІЙЧУК

СЛАВНИЙ КОЗАК “ДІДУСІК”

За три дні перед смертю Віктор Суходольський “Дідусік” здобув медаль “За хоробрість у бою”. А 18 червня 2023 р. загинув у черговою бою за Україну. Було рівненському козакові 55 років.

Про загибель батька повідомила на своїй сторінці у Facebook його донечка. “Герої не вмирають, правда ж, татку?” – у розпачі запитала вона...

Перед війною Віктор був приватним підприємцем, служив у військово-транспортній авіації. Із вересня 2014 р. – доброволець. Розвідник. Снайпер.

Коли повернувся додому, відкрив YouTube-канал Didusik TV. Таку назву дав на честь улюбленого онука.

Суходольський у чат-рулетці громив тупих російських “патріотів”, весело збиткувався над ними, зверхньо-елегантно принижував їхню “честь і гідність”, публічно сякався в російський прапор... Був прекрасним пропагандистом “русифобом”, хоробрим і веселим козаком. Як жаль!..

Сумуємо разом з родиною.
Вічна слава!

Редакція газети “Незборима нація”

МАКСИМ КРИВЦОВ

Максime, твоє нежиття не приймає моя свідомість. Але я щаслива, що ти був. На пам'ять у мене залишилися дві твої збірки з твоїми підписами. А ще плівкові фото, які ти зробив на Донеччині. Тепер це мій особистий скарб. Твоя вічність, життя і ти сам залишаються в поетичних рядках.

Максе, я так рада, що ми зустрілися випадково в переддень Нового року. Це було неочікувано. Тоді не відчувалося, що це остання зустріч і це остання подарована тобою збірка. Ми не були дуже близькими друзями. Проте твоя лагідна вдача огортала сповна, коли ми бачилися чи списувалися.

Воїн із тендітною душею. Сильний дух із чуйним серцем. Цей чоловік був повен ніжності та турботи.

Пишу це все і не вірю.
Дякую за твій чин.
Дякую, що був.

Подумки пригортаюся до тебе, як при кожній нашій зустрічі.
Честь!

Марина МІРЗАЄВА

Останній зойк...
Моя голова котиться від посадки до посадки

як перекотиполе
чи м'яч
мої руки відірвані
проростуть фіалками навесні
мої ноги
розтягнуть собаки та коти
моя кров
вифарбує світ у новий
червоний

Рантоне людська кров
мої кістки
втягнуться в землю
утворять каркас
мій прострелений автомат
заржавіє
біденький

мої змінені речі та екіпу передадуть новобранцям та скоріше б уже весна щоб нарешті розквітнути фіалкою.

Максим КРИВЦОВ

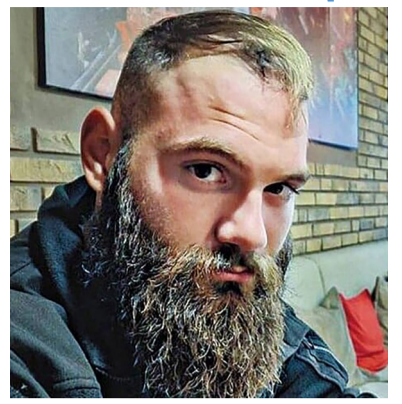
ЗАГИНУВ В АТАЦІ

Дмитро Валерійович “Грек”, Герой України (посмертно), народився 22 червня 1997 р. в селищі Саргана неподалік Маріуполя. Здобувши освіту в Харківському національному університеті будівництва та архітектури, став інженером – фахівцем із металобетонних конструкцій. Працював керівником відділу.

24 лютого 2022 р. добровільно вступив до тероборони міста Києва. Згодом його перевели до ССО “Азов” (3-тя Окрема штурмова бригада), де він став головним сержантом взводу. Побратими згадують Дмитра як розумного та сміливого воїна. За ним не страшно було йти в бій.

Після звільнення Півдня України виконував бойові завдання на Запорізькому напрямку. На початку 2023 р. направлений до м. Бахмута.

16 січня 2023 р. під час російського штурму Дмитро з двома

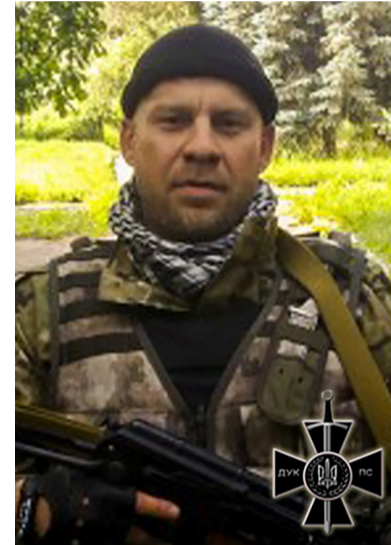

побратимами втримав оборону, а потім контратакував ворога. Під час атаки ворожа куля обірвала його життя.

Тепер йому навіки 25!
Назавжди в строю!

Ігор ЦАРИК

“У ПОЛОН НЕ ЗДАВАТИСЯ!”

Володимир Статій “Білий” був добрим, щирим і чуйним чоловіком. У зоні АТО воював близько трьох місяців. Бронезилет одягав рідко,

казав, що в ньому важко і душно. А ось із гранатами не розлучався. Володя не раз казав: “У полон не здаватися. Якщо йти з життя, то забирати із собою всіх, хто по нас прийшов”.

Володимир Статій народився у Львові 1974 року. Грав за команду з регбі “Сокіл”. Боронив Україну у складі 5-го Окремого батальйону ДУК “Правий сектор”.

Востаннє зустрів ранок 25 липня 2014 року.

Напад був неочікуваний. Козаки саме відпочивали біля с. Пісків на Донеччині... Діставши поранення в живіт, оточений терористами, козак “Білий” підірвав себе гранатою, забравши із собою на той світ чотирьох ворогів...

Поховали Володимира Михайловича Статія 28 липня на місцевому цвинтарі в с. Рясному-2 біля батьків – як він і заповідав...

Дж.: Незборима нація (Київ). – 2014. – Ч. 9 (343). – С. 3.

“НІКОМУ НЕ ЧИНІВ ЗЛА”

Проти ночі на 12 липня 2014 р. під с. Межипліллям, неподалік Донецька, терористи несподівано, з трьох сторін, атакували роту батальйону територіальної оборони “Дніпро-2”. Першими їх побачив Василь Косенко...

– Був він життєрадісний і веселий, – розповів друг дитинства Андрій Коваленко із с. Багатого. – Нікому ніколи не чинив зла, завжди був готовий прийти на поміч.

Сусіди казали, що у Василя добре серце. У дитинстві доглядав собак і кошенят, які не мали господарів, а потім просив односельців узяти їх – щоб не загинули.

– Ви ж хороша людина, – казав, – візьміть.

Ніколи не боявся роботи. Його на один день відпустили з Маріуполя додому. Мати вмовляла залишитися.

– Ти вже своє відвоював, залишайся. Я з лікарями домовлюсь, покладемо в лікарню, нехай тепер інші воюють.

Він подивився на маму...
– Я не можу відмазуватися, там мої друзі воюють.

Його тіло привезли через два дні. Йому йшов 22-й рік.

Дж.: Незборима нація (Київ). – 2014. – Ч. 9 (343). – С. 3.

МИКОЛА КОХАНІВСЬКИЙ (25.05.1971 – 10.06.2024)

Коханівський розпочав формування підрозділу на базі 1-ї Київської сотні ОУН ім. Євгена Коновальця. Був командиром “Добровольчого руху ОУН”.

23 травня 2014 р. 1-ша Київська сотня ОУН приєдналася до батальйону “Азов”. Бійці підрозділу допомагали звільняти від ворога Маріуполь.

Від 31 грудня 2014 р. до 24 січня 2015 р. керував бійцями свого батальйону під час захисту Донецького аеропорту.

У лютому 2022-го батальйон “ОУН” обороняв Лютіж на Київщині, Потім брав участь у боях на Донеччині. “Він був кращим з кращих. Він був Другом, соратником, рідним з найрідніших”, – повідомила Роксолана Хмара.
Вічна слава!

Під м. Вовчанськом на Харківщині загинув Микола Коханівський “Буревій”. Йому було 53 роки. На війні проти Росії – з 2014 року. Брав участь у найважчих битвах та йшов у бій разом зі своїми козаками.

РЕЗНІКОВІЧ, “ЖАЛКОЄ ЗРЕЛІЩЕ”

В ютубі поширено інтерв'ю з Михайлом Резніковичем, донедавна генеральним директором – художнім керівником Національного академічного театру російської драми ім. Лесі Українки (1994 – 2022) (нині Національний академічний драматичний театр імені Лесі Українки). Це інтерв'ю з Михайлом Герухівичем записав такий собі “председатель телерадиовещательной организации союзного государства Николаи Ефимович”...

Резніковіч покинув Київ у листопаді 2022 року. Вийшов до Лондона, при цьому ще якийсь час залишався на своїй посаді в театрі імені Лесі Українки. Резніковіч – відома в українському театральному і загалом культурному середовищі особа, Герой України, “народний артист Української РСР”, Шевченківський лауреат...

Виявляється, цьому “українському режисюру с русской душой” (так було в титрах) “больно всьо, что происходит в Украине”. Це він повторює впродовж інтерв'ю багато разів, уточнюючи, що саме йому “больно”: “Я не могу принять, я не могу смириться с тем, что уничтожается последовательно в последние два года великая русская культура”. За його словами, без цієї самої “культури” усіх нас, українців, чекає “оскопленіє”. Для Резніковіча “больно” не смерті й горе тисяч і тисяч українців, заподіяні “представителями великой русской культуры” не руїни наших міст і сіл, ними спалених, не мільйони

знедолених українців-вигнанців, змушених поневірятися в чужих краях...

“Я человек двух стран. У меня две родины – Украина и Россия, – каже далі Резніковіч... – Люди в Украине и люди в России очень близки. Искусственный разрыв в Украине ни к чему хорошему не приведет. Но это пройдет...”

Невже ця людина русского міра, цей совок десятиліттями очолював театр імені Лесі Українки, авторки “Боярини”?..

І з ним носилися як дурень з писаною торбою, цитували його висмоктані з пальця повчання, друкували, нагороджували, слухали претензійні мудрування...

Цього “українськово режисюра с русской душой”, виявляється, хвилює, що в нас знесли пам'ятника Пушкіну. Але його чомусь зовсім не турбує, що російськими бомбами і ракетами вбивають українських дітей...

І чому це Резніковіч любить “великую русскую культуру”, сидючи в Лондоні, а не, скажімо, у рязані, у сирани чи в пензі, у цих духовних столицях лаптеподібних глибокариїв?.. Ні, він її “любить”, сидючи десь далеко, на “тлетворном загнивающим Западе”...

Що ми ще дізналися цікавого від нашого майстра сцени? Виявляється, від “аднаво французькаво профессора” під час гастролей театру Лесі Українки по Європі Резніковіч почув те, що, за його словами, він запам'ятав на все життя. Зі

слів цього режисера, є три кити, на які спирається вся велика європейська культура: античність, Відродження і... “русская литература XIX века”... Das ist fantastisch! Разючу річ сказав анонімний “французский профессор”!..

Втім, якщо говорити про місце “немигої” росії серед світових цивілізацій, то краще від самих росіян про це не скажеш. Російський філософ Ільїн називав свою батьківщину “найпаскуднішою, до блювоти найгіршою країною у всій світовій історії”.

Філософ Петро Чаадаєв казав, що Бог створив росіян тільки для того, щоб показати іншим народам, як не можна жити. Достоевський: “Росіяни – народ, який блукає Європою й шукає, що можна зруйнувати заради розваги”.

Кілька разів Резніковіч повторив, що “события” в Україні нічим добрим не закінчаться...

Резніковіч мав убогий і жалюгідний вигляд. “Жалкоє зреліще”.

Ви зробили свій вибір, господин Резніковіч, на користь “великой русской культуры” – тепер вдягайте, радон, лапті, косоворотку і заводьте вошей. В Україну вам дорога закрита... Такою є доля колаборантів – вони зрадники свого народу, своєї країни, і їх зневажають і об них витирають ноги там, куди вони перебігли...

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ,
голова Національної спілки письменників України

ПОКИ ТИ ПОТРІБЕН ІНШИМ, Є ЗА ЩО ДЯКУВАТИ ДОЛІ

1. Створення шедевра не терпить суєти.
2. Осяяння сяє на вістрі зосередженості.
3. Вогонь сердець митців зігриває серця богів.
4. Велика політика робиться за рахунок маленьких людей.
5. Усі наші біди від бідності – матеріальної, духовної, інтелектуальної.
6. Терпять, люди, завтра буде краще! Ніж післязавтра.
7. Самовладання – найкращий спосіб самомаскування.
8. Чим нижче рейтинг політика, тим менше він довіряє рейтингам.
9. Замахуючись сокирою, кат здається собі невідпорним.
10. Повага до клієнта – це вудочка, на яку ловлять його гроші.
11. Так, він плонує йому в душу, зате від душі.
12. Стань справжньою скотинкою – і все стадо піде за тобою.
13. Ми любимо природу, особливо ту її частину, яка істинна.
14. Творча сваволя генія вища за закони жанру.

15. Якщо потрібно для справи, з чужими витратами не рахуються.
16. Людина – тинь на перехресті доріг долі.
17. Перший гріх солодкий, останній – гіркий.
18. Головна вада ідеальних жінок – вони набридають швидше.
19. Правда людини – це те, що виправдовує її брехню.
20. Для чого змушувати, якщо можна звабити?
21. Час – легкий бриз на поверхні Океану Вічності.
22. Скаржитись на людей пізно, якщо ти зайнявся політикою.
23. Що є істина? Істина не стільки “що”, скільки “як”.
24. Хто занадто палко розкаюється, довіри не викликає.
25. Поки ти потрібен іншим, є за що дякувати долі.

Андрій КОВАЛЬ, історик
(1956 – 2022)

На світліні – Андрій Коваль (ліворуч) і Роман Коваль. Таїланд.

Учився на бармена, а став штурмовиком бригади “Лють”. 22-річний Тимур Веклич-“Вермут” каже: “Десять років тому, коли тільки почалася війна в Україні, я в школі малював малюнки, які передавали в армію...”
Тепер Тимур б'ється за Україну на Харківщині.
Козакам слава!

КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ “ОТАМАНІЯ”

Книги Історичного клубу “Холодний Яр” можна придбати через крамницю “Отаманія”. Осць тут: <http://otamania.in.ua>

Сердечно дякуємо за підтримку газети “Незборима нація”!

Петро БРИНЯК – 200 грн

Любомир СВІТЕНКО (Львівщина) – 300 грн

Ігор СМЕТАНСЬКИЙ (м. Калуш) – 350 грн

Іван КАЧУРИК – 400 грн

Віктор ДРУЗЬ (с. Зорине, Сумщина) – 500 грн

Володимир ЧЕРНИШ – 1570 грн.

Олександр РИЖЕНКО (Київ) – 3000 грн.

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Наш індекс – 33545.

Індекс 87415 – для передплатників Донецької та Луганської областей.

Ціна 135 грн.

ШЛЯХ ПЕРЕМОГИ

Часопис ОУН.

Передплатний індекс 30504.

Ціна 432 грн.

АРХІВ ГАЗЕТИ “НЕЗБОРИМА НАЦІЯ”

Тут можна переглянути архів НН: https://commons.wikimedia.org/wiki/Category:Nezboryma_Natsiya

Редактор Роман Коваль

Верстка Анна Воловник
Коректор Надійка Овчарук

Інформаційне забезпечення Микола Владзімірський, Владислав Карпенко, Надія Віннік

Технічний директор Максим Селюзкін

Адреса для листування 03049, Київ, вул. генерала Геннадія Воробйова (Курська), буд. 20, пом. 14. Тел./факс: 242-47-38 kovalroman1@gmail.com ФБ: Roman Koval

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти. Наклад 1000 примірників.

Видруковано 2.07.2024 р. ТОВ “Прес Корпойшн Лімітед” Номер замовлення 2410306

Ідентифікатор медіа: R30-03637

Засновник Роман Миколайович Коваль

ВАЖЛИВІ ДЕТАЛІ НАШОЇ ІСТОРІЇ

Telegram приніс новину: росіяни спалили дитячий садок і сусідню хату в селі Білий Колодязь поруч із м. Вовчанськом. І згадалось...

З Юрієм Юзичем продовжуємо реконструювати біографію наших “подебрадців”. Дійшла черга і до підстаршини Івана Івановича Ткаченка із с. Білої Криниці Вовчанської громади на Харківщині, лицаря Залізного хреста (ч. 425).

Мене вразив такий епізод... “Ніколи не забуду, як мене, найменшого в родині, – згадував молодший брат Борис, – Іван любив і навчав любити Україну. Одного разу він дав мені вірш Івана Франка «Не пора, не пора» і сказав: «Вивчи напам'ять – отримаєш від мене гарний дарунок, як не вивчиш – вибачай». І я вивчив. Коли ж оповідав вірша з пам'яті, він пригорнув мене, поцілував і дав обцяний цінний дарунок”.

А в прощальному слові брат Борис стверджував, що Іван Ткаченко був підвищений до “хорунжого панцерного залізничного куреня”, а також що він служив в особистій охороні Головного отамана Симона Петлюри. Борис писав: “Під кінець 1919 р. [Іван] зустрівся зі своїм братом Олександром – машиністом вантажного потягу на тому самому відтинку фронту. Зустріч була радісною, але короткою.

Під час останніх тяжких боїв брати розгубилися. У грудні 1920 р. брат Іван був інтернований у таборі м. Страдом у Польщі і пробув там до травня 1921 року”. Саме тоді він – після наполегливих пошуків – знайшов брата Олександра, який працював машиністом залізнично-

го вузла. Довідавшись, що той хоче повернутися на Батьківщину, окуповану москалями, щоб допомогти стареньким батькам та школярам братам і сестрам, Іван намагався відговорити брата, та марно. Олександр повернувся, закінчив Харківський технологічний інститут, працював головним інженером-архітектором у Харкові, а 1937 року його заарештували і за ним і слід пропав.

Іван Ткаченко похований у м. Міннеаполісі на цвинтарі Сансет Меморіал-Парк, поруч із генерал-хорунжим Костянтином Смовським.

Маємо мрію зібрати усі оновлені (виправлені і розширені) біографії з трьох томів нашого видання (Коваль Р., Моренець В., Юзич Ю. “Подебрадський полк» Армії УНР”) в один том.

А для цього нам треба встояти в боротьбі з лютим ворогом, проти якого сто років тому боролися герої нашої енциклопедії Визвольної боротьби “«Подебрадський полк» Армії УНР”.

Роман КОВАЛЬ
Придбати т. 2 і т. 3 згаданого видання можна тут: <http://otamania.in.ua>
patreon.com/otamania

АНТИУКРАЇНСЬКИЙ ПИСЬМЕННИК

Ростислав Самбук писав детективи про радянську міліцію і пригодницькі твори про російських розвідників у час Другої світової війни. У книгах “Ненависть”, “Останній заколот” борців за незалежність України в 1918 – 1920-х рр. зображував бандитами. У книгах

“Жорстокий ліс”, “Буря на озері”, “Гіркий дим”, “Валіза пана Воробкевича” бандитами та продавцями агентами іноземних розвідок уже зображував членів ОУН і воїків УПА.

У Вікіпедії написано, що він український письменник.

Насправді ж він антиукраїнський письменник.

Вихваляв Москву, ганьбив вірних синів України, а в історії залишився як український письменник!?

Анатолій ЗБОРОВСЬКИЙ

ЧЕРЕЗ “НОВУ ПОШТУ” МОЖНА ПРИДБАТИ

Ці книги можна придбати через “Нову пошту” і “Укрпошту”, переклавши кошти на картку ФОП Р. М. Ковала у Приватбанку 5169 3305 3001 3009 (якщо переказуєте з ПриватБанку, а якщо з іншого банку, то ось дані одержувача: Коваль Р. М. ФОП 2164918550. Розрахунковий рахунок: UA 3330529900000 26005026800055), а у випадку пожегів – на картку Р. М. Ковала у ПриватБанку, 5168 7451 7316 4051.

Переславши гроші, просимо через електронну пошту kovalroman1@gmail.com або вайбер +38066-211-41-85, +380 67-726-30-36 (+ телеграм) замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки.

Номери телефонів для довідок: 067-726-30-36, 066-211-41-85, 044-242-47-38.

Ось ціни без вартості пересилки:

“Таємниця отамана Зеленого” Романа Ковала – 250 грн.

“Це було давно” Юрія Горліса-Горського – 140 грн,

“Шляхетні серця” Романа Ковала – 300 грн.

“Побратима мого зачепила куля вражач” Р. Ковала – 200 грн.

“Самостійна Україна” Миколи Міхновського – 300 грн.

“Філософія сили” Романа Ковала – 115 грн.

“Український націоналізм” (упорядник О. Однороженко) – 365 грн.

“Тарас Силенко, співець непримирної України” – 350 грн.

“Полковник Болбочан” Р. Ковала і Ю. Юзича – 300 грн.

“Жінки у Визвольній війні: історія, біографія, спогади. 1917 – 1930” Романа Ковала – 350 грн.

“Батькам скажеш, що був чесний” Романа Ковала – 400 грн.

[HTTP://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/](http://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/)

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України